

Рис. 7.36. Партедонът в атинския Акропол. Състоянието му през XIX век. От [304], т. 1, с. 150.

Както и в италианския Рим, куп „антични“ храмове в Атина през средновековието „се оказват“ християнски църкви. А названията им, кой знае защо, са извънредно близки до „античните“ названия на „езическите“ светилища, които някога са били в тези църкви. Ето един пример: „В църквата „Св. Димитър“... различават (съвременните археолози – А. Ф.) храм на ДЕМЕТРА“ [195], с. 34. Този пример е типичен. [195].

По нататък се изяснява, че „в прекрасния храм на „Ерехтеум“ през неизвестна за нас епоха е имало ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА“ [195], с. 46–47. А целият „АКРОПОЛ СЕ Е ПРЕВЪРНАЛ В СВЯТО МЯСТО НА БОГОРОДИЦА“, 195, с. 36. Разполагаме с повече или по-малко документирана история за Партедона от началото на XII в. от н.е. Тогава той е храм на Мадоната, тоест на Богородица. Опитите да се открие историята на този храм до дълбините на вековете срещат сериозни трудности [195].

Средновековна Атина изниква на историческата арена след дълги векове в небитието. В това „ново начало“ тя е неголяма византийска крепост, „възстановена“ от Юстиниан уж през VI в. от н.е. в територията, населена тогава от аваро-славяни [195], с. 36–40. ТАМ НЯМА И ПОМЕН ОТ „ДРЕВНИТЕ ГЪРЦИ“. Нещо повече, аваро-славяните – според стар документ уж от X в. от н.е., „дотождка са го откъснали (Пелопонес – А. Ф.) от Византия, че никой ромей не смее да стъпи там“ [195], с. 40–41.